

העלון השבועי שלך

מאורות שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו
כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net> ❖ כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

מאורות הפרשה – ויקרבו ויעמדו

"ויקחו את אשר צוה משה אל פני אהל מועד ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה', ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'"

אמר האדמו"ר זיע"א שהרי מילת "ויקרבו" אין לו פירוש משום שהרי כבר היו באהל מועד, אלא שבא להורות שקרבו ליבם להשי"ת.

ולכן אמר הכתוב "ויעמדו לפני ה'" בבחינת "חי ה' אשר עמדתי לפניו". ולבאר דבריו הביא משל מדברי זקנו [המהרי"א] משל למלך שכעס על אשתו והוציאה, לאחר זמן נתרצה לה, מיד חגרה מתניה וקשרה כתפיה והייתה משמשת אותו יותר מהרגיל.

כך ישראל, כיוון שראו שנתרצה להם הקב"ה לכפר על עוונותיהם קרבו כולם בשמחה ובאו ועמדו לפניו ברננה. ומה בא משל זה ללמדנו?

סיבת היות בעל התשובה גדול מצדיק כמובא בגמרא ברכות, כי באותו רגע ששב אל הקב"ה, מתגבר בו הטוב לעשות כל מעשיו לששם שמים בשמחה גדולה ובזריזות עצומה, יותר מצדיק גמור שכולו בטוב.

וזה כדרך הנראה לעין כל, שכל הדברים כשמרגישים את ההיפך מהם אזי מתגבר כוח האדם מאוד. ולכן אמר במשל "חגרה מתניה", שהכוונה היא על לימוד התורה וקיו המצוות, וקשרה כתפיה הרמז הוא לדעת בידיעה אהבה ויראת ה' יותר מאשר היה בידה בעבר.

ומכיוון שכבר הביאו את קרבנם ואהרן יקריבם, מה יש להם עוד לעשות?

אלא "זה הדבר" שעשיתם את העגל ביצר עבודה זרה, והכוונה הייתה שעל ידו יחול עליכם שפע קודש משמי מרום, בהיות "זה הדבר אשר צוה ה' תעשו" שתקיימו כל אשר צוה ה', בשמחה ומטוב ללב.

ועל ידי עשיות מצוותיו יתברך שמו ויתעלה, יחול על ידיכם השפעות אור א"ס ב"ה, בכל מעשה ומעשה.

ומתוך שהרצון והמחשבה עם המעשה יהיו אצל כללות ישראל, תהיה לכם מעלה נוספת שתבואו ליראה אמיתית בעצה אחת, האומרת לכל אחד ואחד מישראל לשרת לפני הקב"ה ולעשות רצונו בלב אמת בעובדה מיוחדת של כל אחד ואחד כיחיד, ובכללות העבודה הכללית של כנסת ישראל מתוך כוונה אחת בלב ואחד בפה, לעשות רצון אביך שבשמים.

ומפועל זה יבואו עליכם כל השפע והטוב לכל אחד ואחד על פי צרכיו שלו, וכפי ענייניו בפרטי.

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת
חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
מירה בת אביגדור ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

והנה, שורש עבודה זרה הוא מידת הגאווה וההתנשאות כידוע, וכשיש לאיש ישראל איזה מוחין של גדלות הוא מעלה בדעתו שאין כמותו בכל העולם כולו.

ובחטא העגל, לפעול שיהיה באופן קבוע ותמידי מוחין דזעיר [קטנות] בעולם, וחשבו שיכולים הם להשכיח בקביעות בעוה"ז על ידי גדלות וגאווה להיותם מתנשאים על קהל ה', ולכן אמר להם משה רבינו ע"ה, אתם רוצים לעשות תשובה על עבודה זרה שעשיתם, ותקבלו עליכם שלא תעשו עוד עגל, זה לא עיקרה של תשובה, כי אותו יצר הרע העבירו מלבבכם.

כי הנה משה בראותו שכל העדה שהייתה אצל אהל מועד, וכבר היו מצויים שם ואחר כך "ויקרבו" הדריכם שמהרצון הזה שהם מתאווים לידבק בקב"ה ואין בלתו, יהיה הרגע הנכון לבער יצר עבודה זרה, כי בידוע שבעל תשובה הוא מי שבא לידו לעשות אותה עבירה שחטא בה ולא נכשל בה, הרי התקבלה תשובתו.

וכשמדמו לפני אהל מועד, יכלו לקרב עצמם אחד בפה ואחד בלב, אחד בפה לה' וחלילה בלב לע"ז, כי על ידי הקרבה הזו יש יבואו לידי תחושת גאווה והתנשאות, והרי זה כעובדי עבודה זרה ממש.

לכן אמר להם "אשר צוה ה' תעשו" שרמז להם שאע"פ שיהיה להם שפע אור א"ס יורד אליהם ומשפיע לכל אחד ואחד מהם די מחסורו, יהיו בשפלות גדולה, ויכירו מיעוט ערכם, ועיקר כוונת קירבתם זו היא למען אשר יעשו את כל מעשיהם בייחוד גמור אל ה' יתברך, ועל ידי כך יהיו כופרים בעבודה זרה, ויבואו על תיקונם.

ומכאן למדים אנו כי כל זמן שיש באדם מידת הגאווה והתנשאות לאמר אני אמלוך, אזי אין אצלו יראת שמים אמיתית, וצריך הוא לבער את רוח הטומאה מקרבו, ומה יעשה?

בגלות הזו בה חרב מקדשנו, יכנוס עצמו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ויכתת רגליו למקום שיעורי מוסר, ויהיה מאזין ומקשיב, מביט וחוקר אחר גאוות ליבו ותאוותיו להיות מנהיג, רבי, רב או ראש, ויסירם מלבו מכל וכל, ולא יכעס כלל, וינהג עצמו בדרך אמת, היינו שמראשו ועד סופו יהיה כפוף ונכנע, ויראה בכל אחד ואחד מישראל שהוא טוב ממנו עשרת מונים, אז יקיים בו "וירא אליכם כבוד ה'".

מאורות היכל הברכה למהרי"א מקומרנא

"וידם אהרן" – כי כל ימיו של אהרן בכל רגע הלך על ידי דבקות שלו מעולם לעולם מדרגה לדרגה.

וכעת, "וידם אהרן" עמד על עומדו, כמו "וידם השמש" שעל ידי שיר הולך להוסיף שלימות, ובעת ההוא, עמד ויעמד השמש.

וענין עמידתו של אהרן שהפסיק מן הדביקות, להרגיש היסורים ולקבל באהבה לכפרת חטאו.

מאורות אוצר החיים למהרי"א מקומרנא

"דברו אל בני" לאמר זאת החיה אשר תאכלו...," –

ובאנשים יש עמי הארץ כבהמה, ולומדי התורה חיה טהורה שבע מיני חיות טהורות, "חצבה עמודיה שבעה", ועופות שדירתם של עופות טהורות הוא אצל הצדיקים, מחושבי ומייחדי שמו הקדוש במחשבות קדושה.

וכל כנגד זה יש בהמות טמאות במעשים רעים ר"ל, רשעים גמורים, וחיות טמאות הדורסין, הם הלומדים שלא לשמה, המקטרגים בארס נחש על הצדיקים הקדושים, ויש עופות טמאות מחשבות זרות טמאות, ויש זייפנים המדמים לצדיקים, וסימן טומאה שלהם דריסה בארס נחש.

מאורות הסיפור החסידי – השבת מקור הברכה [א]

שעת צהרים חמה, ר' פנחס הדף את דלת בית הכנסת ופנה לצאת, רוח שרבית קידמה את פניו, וגלי זיעה החלו להציפו. "הכל לטובה", ניחם ר' פנחס את עצמו, כשהוא מוחה את מצחו המיוזע, לפחות בזכות השרב - הרחובות יהיו ריקים מאדם. ההליכה ברחובות תל אביב היתה לו לזרא - אך מה יעשה, ובגזרת רבו הוא נמצא בעיר זו.

ר' פנחס פסע במהירות על שפת המדרכה, כמבקש להמלט אל מקום מבטחים - ביתו הקטן והחמים, כשלפתע נשמעה קריאה לעברו: "רבי! רבי! חכה רגע".

ר' פנחס נעצר כאחת, והפנה מבטו לעבר הקורא: אולי יהודי זקוק לעזרה או מעונין בהכונה רוחנית. וכי להנאתו הוא דר כאן בגלות תל אביב? הן כל מטרת שהותו כאן היא הפצת תורה ויהדות.

הקורא, בעל קיוסק כבר נצב לידו נושף ומתנשם, ובידו פחית שתיה קרה, כשרה למהדרין: "רבי! כל כך חם היום, בא שתה והשאר ברכה!"

ר' פנחס העיף מבט זהיר על הקיוסק הנצב ממולו - בפתחו של בנין "לונדון מנצ'סטר" - בנין עסקים גבוה, ושאל: "האם הקיוסק כשר?"

"לא", נבוך המוכר לרגע, "אבל הפחית כשרה למהדרין".
"ומדוע אין לך הכשר?" לא הרפה הרב.

"כי אני פתוח בשבת, והרבנות לא מעניקה תעודת הכשר לחנות המחללת שבת".

"פתוח בשבת?! התחלחל ר' פנחס, "וכי אינך יהודי?"

"אני יהודי, אבל בשבת העסקים כל כך פורחים, וחבל לי".

"שמע אדוני" - קטע ר' פנחס את תרוציו של המוכר - "השבת היא מקור הברכה, וכסף שמקורו מחלול שבת - אין בו ברכה".
"ואני - אני כמובן איני מעונין כלל וכלל ליהנות ולהנות אדם המחלל שבת בפרהסיא".

המוכר הוריד את עיניו נכלם במשהו, ומלמל תחת שפמו תרוצים מתרוצים שונים.

ר' פנחס המשיך בדרכו החמה והמתישה, ואבן נוספת מכבידה על לבו - זעקתה של השבת המחוללת.

וכך חלפו להם הימים, בהם ר' פנחס עובר בדרכו היומיומית ליד הקיוסק, ובכל פעם מנסה בעל הקיוסק את מזלו, אולי אולי יעתר הרב להפצרותיו ולבקשתו 'הנדיבה', ויסכים לקנות ממנו פחית שתיה, וישאיר ברכתו.

הרב אף הוא איננו מתיאש. הוא נעצר בכל פעם מחדש, שואל שוב ושוב לשלומה של שבת המלכה, מייסר, מתריע ומזהיר:

"השבת היא מקור הברכה. וכל השומר שבת מתברך בכל הברכות שבעולם, וחס ושלום ההפך". המשך יבוא בס"ד